

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Co/75/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212219800
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Libant
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4212219800.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Stanislava Libanta a členov senátu JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Jána Bernáta, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 07. februára 2014, č. k. 10C/359/2012-47, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh (ďalej len žaloba) zamietol a odporcovi (ďalej len žalovaný) náhradu trov konania nepriznal. Konštatoval, že navrhovateľ (ďalej len žalobca) sa svojou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatať sumy vo výške 175 eur z titulu majetkovej škody a sumy vo výške 885,12 eur z titulu nemajetkovej ujmy. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a), bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 6, 7, 8, 238 ods. 1, 2, § 240 ods. 1 Exekučného poriadku a § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Zo spisu OS Komárno sp.zn. 7Er/207/2003 súd prvého stupňa zistil, že dňa 14.05.2003 bola začatá exekúcia na základe návrhu na vykonanie exekúcie doručeného súdnemu exekútorovi JUDr. Ľubomírovi Pekárovi, kde oprávneným bola POHOTOVOSTĚ s.r.o., povinným Juliana Simonová a exekučným titulom platobný rozkaz Okresného súdu v Komárne 5Rob 574/02 zo dňa 11.12.2002. Dňa 26.05.2003 bola exekučnému súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K žiadosti bol pripojený návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Poverením Okresného súdu Komárno sp.zn. 7Er/207/2003-4 zo dňa 29.05.2003 bol poverený vykonaním exekúcie exekútor JUDr. Ľubomír Pekár. Dňa 22.11.2010 bol exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ktorým navrhol poveriť vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Na základe úpravy zo dňa 21.12.2010 exekučný súd podaním zo dňa 14.04.2011 vyzval pôvodného exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára na predloženie exekučného spisu a zároveň na vyjadrenie sa k návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote 15 dní. Stanovisko pôvodného exekútora bolo doručené exekučnému súdu dňa 23.05.2011 spolu s rozpisom trov exekúcie. Uznesením Okresného súdu Komárno 7Er/207/2003-13 zo dňa 19.03.2012, právoplatného dňa 08.05.2012, bolo návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovené a vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, Záhradnícka 60, Bratislava.

Súd prvého stupňa uviedol, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v sústave práva zaradená do občianskoprávneho zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú

samostatným zákonom. Jedná sa o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytykaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Mal za to, že ak čo i len jeden z predpokladov nevyhnutných pre vznik zodpovednosti za škodu nie je

v konaní zistený a preukázaný, nedochádza k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom a súd preto aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady neskúmal. V danom prípade súd prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalobca požaduje od žalovaného náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý mal oneskorene rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Pri posudzovaní námietky premlčania vnesenej žalovaným súd vychádzal zo skutočnosti, že návrh na zmenu exekútora bol exekučnému súdu doručený dňa 22.11.2010, pričom o zmene súdneho exekútora bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Komárno 7Er/207/2003-13 zo dňa 19.03.2012. Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku bola žalovanému doručená 23.04.2012. Všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka nemohla tak uplynúť pred dňom 23.04.2012, kedy bola žalovanému doručená žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku a preto mal súd za to, že žaloba na začatie konania bola podaná včas a námietka premlčania nie je dôvodná. K podmienke uplatnenia nároku na súde a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom v zmysle § 15 a nasledujúci citovaného zákona poukázal na to, že v zmysle vyjadrenia žalovaného mu boli dňa 23.04.2012 doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Je pravdou, že už dňa 27.09.2012 bol súdu doručený návrh veci a teda nebol podaný po uplynutí 6 mesačnej lehoty ale skôr, súd však poukázal na to, že je nepochybné, že ku dňu rozhodovania súdu, lehota 6 mesiacov už uplynula.

Ďalej konštatoval, že nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Bol toho názoru, že vzhľadom k tomu, že exekúcia začala dňa 14.05.2003, na posúdenie veci bolo potrebné použiť ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005. Uvedená právna norma v spojení s § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku neustanovila povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného, pretože k tejto zmene došlo až s účinnosťou od 01.09.2005 s tým, že konania začaté skôr sa dokončia podľa práva platného do 31.08.2005. Na základe uvedeného exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora konal priebežne, bez zbytočných prieťahov a nebol preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu. Exekučný súd nemohol porušiť právo žalobcu na rozhodnutie o zmene exekútora v zákonom určenej lehote v označenej exekúcii vzhľadom k tomu, že v čase podania návrhu na zmenu súdneho exekútora zákon žiadnu zákonnú lehota na rozhodnutie o zmene exekútora neustanovoval. Na základe uvedeného konštatoval, že nebol splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. V záujme hospodárnosti konania sa súd prvého stupňa ďalším predpokladom, ktorým je existencia škody vôbec nezaoberal. Splnený však nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup zistený nebol. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej

retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarcu vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 212 ods. 1 OSP bez prejednaní na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, keďže súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 213 ods. 1 OSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní predmetnej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (6Cdo 119/2013).

K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (článok 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky).

O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, t.j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorej platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z.z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla) je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Uvedená zodpovednosť je v ústave zakotvená v čl. 46 ods. 3.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne skúmal naplnenie predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, konkrétne či došlo v konaní k nesprávnemu úradnému postupu, vzniku škody a následne príčinnej súvislosti medzi nimi. Súd prvého stupňa po preskúmaní uvedených podmienok potrebných k vzniku zodpovednosti štátu za škodu nezistil naplnenie ani jednej z nich, ktoré by vo vzájomnej súvislosti pri naplnení spôsobili zodpovednosť štátu za škodu.

Žalobca namietal, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak by súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Žalobca však nešpecifikoval žiadne skutočnosti, na základe ktorých malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, pričom ani odvolací súd žiaden takýto dôvod nevzhladol. Navyše hoci podľa § 120 odsek 1, veta prvá OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, podľa vety druhej citovaného ustanovenia, súd (teda nie účastníci) rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Preto ani nevykonanie navrhovaných dôkazov nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

Právom a zároveň povinnosťou účastníka konania je zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu. V predmetnej veci sa však žalobca a jeho právny zástupca pojednávania nezúčastnil z vlastného rozhodnutia, pričom predvolanie im bolo doručené v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním, so zachovaním zákonnej päťdňovej lehoty. Svoju neúčast' však ospravedlnil mailom doručeným súdu 06.02.2014, teda jeden deň pred konaním pojednávania. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, ako aj žalovaného, ktorý taktiež svoju neúčast' ospravedlnil.

Súd prvého stupňa v tejto súvislosti vec správne právne posúdil a správne zistil skutkový stav veci. Ako vyplýva z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Komárno, sp. zn. 7Er/207/2003, exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 14.05.2003, kedy došiel návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Ľubomírovi Pekárovi. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla Okresnému súdu Komárno dňa 26.05.2003. Exekučným titulom bol platobný rozkaz Okresného súdu Komárno zo dňa 11.12.2002 č.k. 5Rob 574/02. Dňa 29.05.2003 Okresný súd Komárno poveril súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára vykonaním exekúcie v predmetnej veci. Dňa 22.11.2010 došiel súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Po doručení stanoviska súdneho exekútora k návrhu na zmenu súdneho exekútora exekučný súd uznesením zo dňa 19.03.2012, č.k. 7Er/207/2003-13 vyhovel návrhu oprávneného na

zmenu súdneho exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.05.2012. Podaním doručeným súdu dňa 30.04.2012 následne súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý doručil splnenie povinnosti podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 44 ods. 5 Exekučného poriadku účinného do 31.08.2003, teda v čase začatia exekučného konania, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Na základe citovaného ustanovenia odvolací súd k žalobcom tvrdenému nedodržaniu zákonom stanovenej lehoty 30 dní na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora uvádza, že v čase začatia exekučného konania ustanovenie § 44 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2003 neupravovalo lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Až novela účinná od 01.09.2005 (zákon č. 341/2005 Z.z.) zaviedla lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v trvaní 30 dní. Zároveň je potrebné poznamenať, že podľa ustanovenia § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučné konania začaté pred 01.09.2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.08.2005, ak odsek 2 neustanovuje inak, pričom v predmetnom prípade odsek 2 vo vzťahu k citovanému ustanoveniu § 44 neustanovuje inak. V záujme zachovania princípu zákazu retroaktivity je potrebné vychádzať z citovaných ustanovení a vzhľadom k tomu je možné jednoznačne konštatovať, že v danom prípade v čase začatia exekučného konania (14.05.2003) lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora neplatila, preto ani nemohol vzniknúť stav právnej neistoty.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd môže len konštatovať, že nedošlo k porušeniu povinnosti rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora v primeranej lehote, a teda k stavu právnej neistoty a k prieťahom v konaní namietaných žalobcom ani nemohlo dôjsť. Navyše exekučný súd v uvedenej veci ani žiadnou lehotou na vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora nebol viazaný.

K námietke žalobcu, že súd rozhodoval na základe inšpirácie novou právnou úpravou odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa ustanovenie § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci citoval v správnom znení, účinnom do 01.01.2013, pričom obe ustanovenia na daný skutkový stav aj správne aplikoval a preto je aj táto námietka nedôvodná.

Zároveň odvolací súd poukazuje na dôvodovú správu k § 9 ods. 2 zákona č. 412/2012 Z.z. z ktorej vyplýva, že súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Pokiaľ by konajúci súd o náhradu škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom by to mohlo smerovať k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Konštatovať prieťahy v súdnom konaní je oprávnený len Ústavný súd Slovenskej republiky. Taktiež aj novela § 9 ods. 2, 3 presne upravila prieťahy v konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovania odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nenaplnil ani jednu z podmienok zodpovednostného právneho vzťahu vymedzených zákonom č. 514/2003 Z.z., ako ani nepreukázal, že by mu vznikla akákoľvek majetková škoda, resp. nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu.

Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 odsek 1, v spojení s § 140 odsek 1, § 151 odsek 1 veta prvá a § 224 odsek 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, náhradu

trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si náhradu trov neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik týchto trov ani nevyplýva, a teda mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.